

Chọn Bạn Đời

Hai chàng trai tỏ tình với hai cô gái. Một chàng nói:

- Anh chỉ có trái tim. Cô gái nào có thể chia sẻ khó khăn với anh trên đường đời thì sẽ có chỗ trong nó.

Chàng kia bảo:

- Anh có một tòa lâu đài và muốn cùng người bạn đời ở trong đó để chia sẻ niềm vui.

Hai chàng trai tỏ tình với hai cô gái. Một chàng nói:

- Anh chỉ có trái tim. Cô gái nào có thể chia sẻ khó khăn với anh trên đường đời thì sẽ có chỗ trong nó.

Chàng kia bảo:

- Anh có một tòa lâu đài và muốn cùng người bạn đời ở trong đó để chia sẻ niềm vui.

Sau khi suy nghĩ, một cô gái nói:

- Anh chàng kì lạ ơi, trái tim của anh quá chật hẹp với em. Nó chỉ nằm gọn trên lòng bàn tay em, mà em thì muốn tự mình bước vào một ngôi nhà mà ở đó em có thể cảm nhận sự menh mông, tươi sáng do hạnh phúc mang lại. Em chọn tòa lâu đài và hy vọng ở đó sẽ không có sự chật chội, buồn chán. Ở đó sẽ rộng rãi, thoáng mát, sáng sủa, nghĩa là sẽ hạnh phúc.

Chàng trai có tòa lâu đài cầm tay cô gái và bảo:

- Sắc đẹp của em xứng đáng với sự giàu có của anh.

Rồi chàng đưa cô gái về tòa nhà nguy nga của mình.

Cô gái kia đưa tay cho chàng trai chỉ có trái tim, thì thầm nói:

- Trên thế gian này, không ở đâu ấm áp và dễ chịu hơn trái tim con người. Không một tòa nhà nguy nga nào có thể so sánh với nơi ở thần kỳ đó.

Và cô gái đã đi cùng chàng trai trên con đường đầy khó khăn của chàng. Đường lên núi thật khó đi. Hai người đã cùng vượt qua bao gian nan, vất vả nhưng trong trái tim chàng trai yêu dấu, cô gái luôn cảm thấy yên bình và ấm áp, cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ rời xa cô. Cô chưa bao giờ thấy chật chội trong trái tim bé nhỏ của chàng bởi khi trái tim tỏa ánh sáng tình yêu thì nó trở nên to lớn, menh mông, đủ chỗ cho tất cả.

Khi hai người đã lên đến đỉnh núi, họ trông thấy một nguồn rạng ngời, cảm thấy sự ấm áp, cảm nhận được tình yêu bao la và hiểu được niềm hạnh phúc vô biên của con người khi con đường dẫn anh đến hạnh phúc đó đi qua trái tim.

Cô gái chọn tòa lâu đài chẳng bao lâu sau đã cảm thấy khó chịu vì sự rộng rãi mênh mông của tòa nhà. Rồi cô hiểu ra rằng: Dù rộng đến đâu, tòa nhà đó vẫn có giới hạn và tòa nhà đối với cô chẳng khác gì chiếc lồng chim. Đẹp đến mấy thì chiếc lồng vẫn làm cho con chim cảm thấy chật chội, ngột ngạt, khó cất lên tiếng hót.

Cô nhìn qua cửa sổ, đi vòng quanh hàng cột nhưng không thể tìm được lối ra. Tất cả như đè nặng lên cô, bóp cổ cô. Còn bên ngoài cửa sổ là cái gì đó tuyệt đẹp và khó chạm tới. Không tòa nhà nguy nga nào có thể sánh được với những gì bên ngoài cửa sổ, bên ngoài khoảng không mênh mông, tươi sáng.

Cô hiểu rằng cô không bao giờ được hưởng niềm hạnh phúc đó, niềm hạnh phúc xa vời vợi. Cô đã không thể hiểu được con đường nào sẽ dẫn tới niềm hạnh phúc đó. Cô chỉ biết buồn và nỗi buồn đã làm trái tim cô chết dần, chết dần. Cô gái đã chết vì nỗi buồn phải ở trong chiếc lồng do chính cô đã chọn.

Con người quên rằng mình là chim. Con người quên rằng mình biết bay. Con người quên rằng có những khoảng không rộng lớn cho họ bay vào mà không bao giờ sợ rơi xuống. Trước khi lựa chọn hãy lắng nghe trái tim mình, đừng nhờ đến sự lạnh lùng băng giá của trí óc - trí óc tinh táo nhưng không nhạy cảm. Con người quên rằng không có hạnh phúc dễ dàng, quên rằng muốn có hạnh phúc thì phải vượt qua con đường lâu dài, gian khó và đó chính là ý nghĩa của cuộc đời.

Nguyễn Đông (Dịch từ Internet)

Tác giả: Trangan, Ngày đăng bài: 18.10.2009

<http://www.sinhvienconggiao.net>